

JUF BRAAKSEL EN HET GEHEIMZINNIGE PLAN

Lees ook:

Juf Braaksel en de magische ring

Juf Braaksel en het meesterbrein

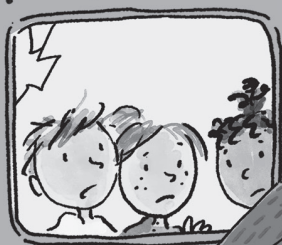
Juf Braaksel en de geniale ontsnapping

Juf Braaksel en de mysterieuze verdwijning

Juf Braaksel en de woeste achtervolging

Juf Braaksel en de gigantische ontploffing

Carry Slee

en het
geheimzinnige plan

met illustraties van
Iris Boter

© Carry Slee, 2024

© Illustraties: Iris Boter, 2024

Omslagontwerp: Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

Foto Carry Slee © Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 7498 9

ISBN 978 90 488 7499 6 (e-book)

NUR 282

www.carryslee.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Groep zeven is altijd blij als er feest is op school. Dan versieren ze zingend de aula. Maar vandaag lopen ze mopperend het schoolplein op.

‘Ik heb helemaal geen zin in dat stomme feest,’ zegt Lotte.

‘Ik ook niet,’ zegt Thijs.

Lotte begint er meteen over als ze de klas in komen.

‘Niemand wil de aula versieren, juf.’

Juf Evi kijkt de leerlingen aan. ‘Ik snap jullie wel. Jullie willen helemaal niet dat juf Brakel terugkomt van haar toer door het land.’

‘Nee,’ zegt Lotte boos. Ze denkt aan het schoolreisje waarvan de klas net terug is. Juf Brakel had juf Evi tijdens het schoolreisje uit de bus gezet en de kinderen ontvoerd naar een eng kasteel, zodat ze haar plan om de liefste juf van het land te worden kon uitvoeren. En het is haar nog gelukt ook!

‘Als Braaksel de baas op school is, mogen we weer niets,’ zegt Thijs.

‘Luister,’ zegt juf Evi. ‘Ik had eerst ook mijn bedenkingen. Maar succes kan iemand veranderen. In dit geval lijkt het erop dat juf Brakel door haar nieuwe eretitel positief is veranderd.’

‘Waarom denkt u dat?’ vraagt Milou.

‘Juf Brakel stuurde me een berichtje dat ze terugkomt en dat ze veel zin heeft om ons allemaal weer te zien. En dat ze een grote verrassing voor ons heeft.’

‘Echt waar?’ vraagt Daan verbaasd. Groep zeven kan het eigenlijk niet geloven. Maar als juf Evi het zegt...

‘Oké,’ zegt Milou, ‘als dat zo is, dan gaan we toch de aula maar versieren.’

De deur van de klas gaat open. Piet van Dongen staat met een stralend gezicht en zijn nette pak aan in de deuropening. Ze hebben de conciërge tijdens het driedaags schoolreisje helemaal niet blij gezien. Dat kwam ook omdat Braaksel hem voortdurend op zijn kop gaf.

‘Zo te zien heb jij er zin in, Piet,’ zegt juf Evi.

‘Natuurlijk,’ zegt de conciërge. ‘We gaan juf Brakel feestelijk ontvangen. Het is toch geweldig dat ze de liefste juf van het land is geworden? Ze verdient het dat we haar met een feest verrassen. Er moet nog wel heel wat gebeuren. Over een paar uur is ze er al.’

‘Jaja,’ fluistert Daan. ‘Ze verdient zeker iets. Maar eerder een leven achter de tralies, op water en brood.’

‘We komen eraan, Piet,’ zegt juf Evi.

‘Wat zijn dat allemaal?’ vraagt Lucas als ze de aula binnenkomen. Hij wijst naar een berg postzakken die midden in de ruimte staat.

Lotte kijkt erin. ‘Allemaal felicitatiekaarten voor Braaksel.’ Lotte leest er een paar voor.

‘Gefeliciteerd dat u bent benoemd tot de liefste juf van het land. Haha. En deze: Hoera voor juf Brakel. De liefste juf van het land. O, en deze is ook erg: Ik wilde dat onze kinderen bij u op school zaten. U bent een voorbeeld voor alle juffen en meesters.’ Lotte steekt haar tong uit. ‘Blèèè...!’

Lucas kan het ook niet langer aanhoren. Hij wil het bijna uitschreeuwen. Allemaal leugens. Braaksel is de gemeenste en valste juf die er bestaat. Ze wilde zijn hersens opeten. Ze hoort in de gevangenis, maar hij zegt niets. Niemand gelooft hen toch.

‘Ik heb al een paar lijnen gespannen,’ zegt de

conciërge. ‘Daar kunnen jullie de kaarten met knijpers aan vastmaken.’

‘Wat zijn het er veel!’ zegt juf Evi. De hele aula hangt vol en nog hebben ze niet alle kaarten opgehangen. Er hangen ook allemaal feestslingers. Ze hebben keihard gewerkt.

‘Prachtig!’ zegt juf Evi. ‘De aula ziet er feestelijk uit.’

‘Wat een werk,’ zegt Lotte zuchtend.

‘Geloven jullie dat ze lief is geworden?’ vraagt Milou.

‘Ik absoluut niet,’ zegt Lucas.

‘Of ze moet ineens verliefd zijn geworden,’ zegt Daan.

‘Verliefd? Op wie dan?’ vraagt Lucas.

‘Op mij natuurlijk,’ zegt Daan. ‘Als je verliefd bent op mij word je heel gelukkig en lief. Kijk maar naar Anna en Zoë.’

‘Dat had je gedroomd,’ zegt Zoë.

‘Ja,’ zegt Anna, ‘we zullen je laten zien hoe lief we zijn geworden.’ Samen pakken ze een lege postzak en trekken die over Daans hoofd.

‘Lief zijn we, hè?’ Gierend van de lach rennen ze weg.

Juf Evi kijkt tevreden de aula rond. ‘Juf Brakel zal verrast zijn als ze dit ziet. En als ze echt is veranderd en aardig is geworden, dan trakteer ik de hele school op ijs.’

‘Hoera!’ roept iedereen. Nu hopen ze helemaal dat juf Evi gelijk heeft.

‘Horen jullie dat?’ zegt Thijs opeens. ‘Muziek.’

De kinderen rennen naar het raam en dan zien ze een hele stoet muzikanten het plein op komen. Drummers, blazers en meer.

‘Dat is de fanfare,’ zegt Sanne. ‘Kijk maar naar die mooie rode pakjes die ze aanhebben.’

‘Juf, mogen we naar buiten?’ vraagt Anna.

Juf Evi knikt. ‘En dan blijven we buiten. Want juf Brakel

kan elk moment komen. En luister, geef haar alsjeblieft nog één kans.'

'Oké,' zegt Lucas, 'maar wel de aller-, allerlaatste. En dat doen we alleen voor u, juf.' Hij hoopt écht dat Braaksel veranderd is, en niet alleen omdat ze dan ijsjes krijgen.

'Jaaa!' roepen ook de anderen.

'Heel lief,' zegt juf Evi, 'dank jullie wel.'

Groep zeven rent de aula uit en meteen door naar het schoolplein. De fanfare stelt zich midden op het plein op.

'Moet je nou zien!' roept Daan.

Er komt een versierde praalwagen het plein op rijden met bovenop juf Brakel op een gouden troon.

Piet van Dongen komt aanrennen met een trap en helpt haar van haar zetel af.

Terwijl de fanfare een nieuw liedje inzet, loopt juf Brakel de school in. De fanfare loopt mee naar binnen. De leerlingen lopen er zingend en in hun handen klappend achteraan.

Als ze in de aula zijn pakt juf Evi de microfoon. 'Juf Brakel, namens de hele school heet ik u van harte welkom terug.' Ze houdt een lange speech. Meestal heeft Braaksel daar geen geduld voor en brult ze er iets doorheen. Maar nu ziet iedereen dat ze luistert.

De leerlingen kijken elkaar aan. Zou het dan toch waar zijn? Zou juf Evi dan toch gelijk krijgen?

'Dank je wel, juf Evi voor je mooie woorden,' zegt juf Brakel na de speech.

De leerlingen glanzen. 'Braaksel is echt veranderd,' fluisteren ze.

Zelfs Lucas begint zich af te vragen of er echt iets veranderd is.

En dan barst de fanfare weer los.

‘Nogmaals dank, juf Evi,’ zegt juf Brakel als het nummer klaar is. ‘Dank nogmaals voor je mooie woorden. Je hebt gelijk, ik heb een heel bijzondere tournee door het land gehad. Overal werd ik feestelijk onthaald. Maar ik heb de school en jullie allemaal erg gemist. Ik ben blij dat ik hier terug ben.’ Ze kijkt juf Evi aan met een glimlach. ‘Ik moet zeggen dat ik wel teleurgesteld was toen ik thuiskwam en een brief vond. Een brief van jou, juf Evi. Ik begrijp dat je toe bent aan een nieuwe uitdaging, maar we zullen je natuurlijk heel erg missen.’

Juf Evi kijkt juf Brakel verbaasd aan. ‘Wat bedoelt u?’

‘Jouw ontslagbrief,’ zegt ze.

‘Maar, mevrouw, dit is een misverstand, ik heb nooit een ontslagbrief geschreven.’

‘Juf Evi, ontken het nou maar niet. Je schaamt je uiteraard voor je leerlingen aan wie je zogenaamd zo gehecht bent. Maar je hebt toch echt een ontslagbrief naar mij gestuurd.’

Ze haalt een envelop uit haar zak, maakt die open en haalt er een brief uit.

‘Ik heb nooit een ontslagbrief geschreven.’ Juf Evi is stomverbaasd als Braaksel een brief met haar handschrift uit de envelop haalt. Ze houdt de brief op zodat de kinderen de letters kunnen zien. Die mooie krulletters herkennen ze. Het is juf Evi’s handschrift.

‘Zeer gewaardeerde mevrouw Brakel,’ leest Braaksel voor. ‘Het spijt me u te moeten zeggen dat ik per direct mijn ontslag neem. Tijdens het driedaagse schoolreisje hebben de leerlingen zich onbeschoft gedragen. Ik heb me voortdurend voor ze geschaamd. Daarom wil ik niet langer iets met deze kinderen te maken hebben. Ik ga een baan zoeken op een andere school.’

Juf Brakel leest verder, maar niemand hoort het meer. Groep zeven is stomverbaasd. Zoiets kan hun lieve juf Evi toch nooit hebben geschreven?

‘Lieve kinderen, geloof alsjeblijft niet wat daar staat,’ zegt juf Evi met verschrikte ogen. ‘Hoe juf Brakel aan die brief is gekomen weet ik niet, maar ik heb dit nooit geschreven.’

‘En nu nog liegen ook,’ brult Braaksel. Ze lijkt opeens weer op haar oude zelf. ‘Alsof het al niet erg genoeg is dat je groep zeven plotseling in de steek laat. Je wilt toch zo

graag weg? Van Dongen, zorg dat ze zo snel mogelijk de school uit is.'

Juf Evi draait zich bij de deuropening om. 'Het is niet waar!' roept ze. 'Ik hou van jullie, ik heb altijd van jullie gehouden.'

'Braaksel stuurt haar zomaar weg,' stamelt Lotte. 'Juf, wacht.' Ze willen achter juf Evi aan rennen maar Braaksel gaat voor de deur staan met haar armen breed.

'Juf Evi, kom terug!' roepen ze.

'Jullie kunnen het niet geloven, hè? Ik had dit ook nooit van juf Evi verwacht.'

'Het is niet waar!' roepen ze.

'Stilte!' schreeuwt Braaksel. 'Jullie komen er wel overheen. Ik ga jullie verrassen. Met een heel grote verrassing. We wachten even tot de conciërge terug is.'

De klas staat er verslagen bij. Ze kunnen niets anders doen dan wachten.

'Van Dongen, laat de bakkers binnen,' roept ze naar Piet van Dongen.